

Kotiteollisuus, Satu Peikoista

Toisiinsa kietoutuneina
he kulkevat metsn halki
heille tuntemattoman,
pienille loputtoman

Rukka-Peikko Takkutukka
ja Heikko-Peikko Pelokas
molemmat niin urheina ovat
toistensa tukena

Mit puiden takana heit odottikaan?
Niin kaunis kukka, jota ei osaa sanoin kuvailla
sen tahdoi itselleen Rukka, pikku takkutukka

Lyijynraskaita
jalkojaan ei tunne kumpikaan
Ei maailmaa, ymprill pelkk harhaa

Halki jytyneen maan
he kulkevat ksikkin,
katsomatta toisiaan,
sanomatta sanaakaan

Jn pinnasta peilasivat
uurtuneita kasvojaan,
silmt niin vettyneet ovat
isntiins pettyneet

Se kukka kuoli ja Takkutukan kyyneliin
hukkui Heikko-Peikko
Niin se vain menee, ei aina kykn niin,
kuten toivoi Rukka, pikku takkutukka

Sormet vieraat soittavat
tt soitinta
kuoleman sormet,
kylmt ja kankeat

Astun sisn portista,
vieras maailma
avautuu sen takaa,
maisemat ankeat

Nyt sanat on sanottu,
laulut on laulettu,
aamun koittaessa
ilta jo hmrt

Kun hukun itkuuni
toivon, ett j
edes kauniin kukan nimi
tnne elmn